Nr. 11

18 maart 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

In geval van nood: UITSTAPPEN

1916. IN GEVAL VAN NOOD DRAAIDE DE VLIEGER ZIJN VLIEGTUIG OP DE RUG EN LIET ZICH MET EEN PARACHUTE ERUIT VALLEN; OF HIJ STAPTE EENVOUDIG OVER DE RAND IN DE RUIMTE.

DE EERSTE VLIEGERS DROEGEN PETTEN OF LEREN KAPJES EN EEN GROTE BRIL TEGEN STOF EN WIND.

1944. HET WERD AL MOEILIJK EEN SNEL VLIEGTUIG BIJTIJDS TE VERLATEN, DOORDAT DE ZEER STERKE LUCHTSTROOM RONDOM HET VLIEGTUIG DE BESTUURDER IN ZIJN COCKPIT GEVANGEN HIELD. UITKOMST BRACHT

DE SCHIETSTOEL,

DIE VELE HONDERDEN VLIEGERS HET LEVEN HEEFT GERED. HOE WERKT HIJ?

VEEL VERSCHIL IS ER EIGENLIJK NIET TUSSEN DE UITRUSTING VAN DE VLIEGER IN 1944 EN IN 1960.

DE VLIEGER TREKT AAN EEN HEFBOOM, HET COCKPITDAK VLIEGT ERAF. EEN SPRINGLADING ONDER DE STOEL KOMT TOT ONTBRANDING EN DE VLIEGER WORDT OP DE STOEL UIT MET VLIEGTUIG GESLINGERD.

DE LEREN HELM IS VERVANGEN DOOR EEN VAN LICHT METAAL. RADIO EN ZUURSTOFMASKER ZIJN VERBETERD. IN SNELLE VLIEGTUIGEN WORDT EEN HOGEDRUKPAK GEDRAGEN. TOT DE UITRUSTING BEHOREN VERDER EEN ZWEMVEST, OPBLAASBARE RUBBERBOOT, NOODRANTSOENEN, MIDDELEN OM SIGNALEN TE GEVEN EN STOFFEN OM HET WATER HEL TE KLEUREN.

OP VEILIGE HOOGTE VERLAAT DE VLIEGER DE STOEL EN ZWEEFT AAN ZIJN PARACHUTE NAAR BENEDEN.

EEN MODERNE JACHTVLIEGER.

1. METALEN HELM MET RADIO.
2. PARACHUTE.
3. SLANG VAN ZUURSTOFAPPARAAT.
4. HANDGREEP OM PARACHUTE OPEN TE TREKKEN.
5. HET HOGEDRUKPAK HOUDT DE VLIEGER IN NOODGEVALLEN IN LEVEN OP GROTE HOOGTE, WAAR DE TEMPERATUUR VEEL TE LAAG IS EN TE WEINIG ZUURSTOF VOORKOMT.

1965
HET IS ONMOGELIJK OM BIJ EEN SNELHEID VAN TWEEDUIZEND KILOMETER PER UUR EEN DEFECT VLIEGTUIG TE VERLATEN. DAAROM WORDT DE GEHELE VLIEGTUIGNEUS AFGESCHOTEN.

DE VLIEGTUIGNEUS DAALT LANGZAAM AAN ENKELE PARACHUTES; VIER VINNEN ZORGEN VOOR HET EVENWICHT. DE VLIEGER BEHOUDT DE BESCHIKKING OVER ZIJN INSTRUMENTEN EN RADIO.

VALT DE NEUS IN HET WATER, DAN BLIJFT HIJ DRIJVEN.

IN AMERIKA WORDEN NIEUWE SCHIETSTOELEN GEPROBEERD DIE IN EEN VLIEGTUIGNEUS MET EEN SNELHEID VAN VIJFTIENHONDERD KILOMETER PER UUR WORDEN VOORTGEJAAGD OVER EEN RAIL.

DOOR DE RONDE VORM DRAAIT DE STOEL TEGEN DE ONTZETTENDE LUCHTSTROOM IN, ZODAT DE VLIEGER ERTEGEN BESCHERMD WORDT.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

IJSHOCKEY
AB.
TEGEN
B.A.

De razende raket

door Bas Bouwman

De vogels, elk wel tien ton zwaar,
met open bek en klauwen klaar
om ons gezelschap met z'n allen
op brute wijze aan te vallen,
grepen er ditmaal net nog naast,
daar d'aardelingen overhaast,
uit angst voor die geweldenaren,
weer in de grot verdwenen waren.

Daar was 't gevaar haast even groot,
zodat Dok Pillebrom besloot
geen verd're aanval af te wachten,
doch, met behulp van aller krachten
en stenen, die men volop had,
het beest, dat in het broedhok zat
waar de gebroken eieren lagen,
het hol uit en in zee te jagen!

De opzet lukte wonderwel;
het dier verdween, en even snel
kwam ook het kroost uit 't hol gekropen
om Moeder Langnek na te lopen,
zodat de hele stoet alras
door 't zee-kant-gat verdwenen was
en 't viertal uitgeputte mensen
met recht elkaar geluk mocht wensen!

„Van 't zelfde!" zei de tekenaar.
„Alleen vind ik het wel wat raar
dat al die pasgeboren dingen
niet met een plons te water gingen
en ook de moeder deze keer
geen duikvlucht nam, zoals weleer,
doch rustig als een eendekuiken
van wal stak zonder weg te duiken!"

„Een kijkje nemen kan geen kwaad,"
zei Pillebrom, „want inderdaad
moet je op alles voorbereid zijn,
en nu we toch die beesten kwijt zijn,
lijkt het me goed eens te gaan zien
of 't water van de zee misschien
soms bezig is zo hoog te stijgen
dat we nu dáár weer last van krijgen!"

Ze kropen naar de waterkant,
waar Pillebrom de waterstand
direct zó onrustbarend achtte
dat hij geen ogenblik meer wachtte
met het bevel: „Terug naar 't touw!"
Maar juist toen men weer vluchten zou,
kwam daar, tot redding van hun leven,
een ruimtevoertuig aangedreven! . . .

Het was de kleine Marsiaan,
die dag en nacht niets had gedaan
dan bodemgaten repareren
en draadjes aan elkaar solderen
totdat zijn schotel, door de stroom,
werd opgeheven uit de boom,
waarvan de takken en de blaren
inmiddels reeds verdwenen waren . . .

Nadat het schotelschippertje
het viertal juist op 't nippertje,
doch onbeschadigd weer aan boord nam,
vertelde Dok waaruit het voortkwam
dat alles hier zo tegenzat
en waar men 't aan te danken had
dat men maar steeds met nieuwe rampen
en onheilsdreiging had te kampen . . .

„Op Venus is geen eb of vloed,"
verklaarde Pillebrom, „dus moet
er hier wat anders aan de hand zijn,
wat al reeds bleek toen we geland zijn
en Sijmen Snor in het moeras
al nagenoeg verdronken was,
daar 't bos, eerst langzaam in beweging,
allengs met schokken naar beneê ging!"

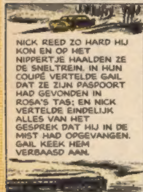
„Om kort te gaan, nu ligt het woud
met z'n miljarden tonnen hout
voorgoed verdronken in de golven
om straks, door grind en zand bedolven,
tot bruin- en steenkool te vergaan! . . .
Maar kom, we moeten hier vandaan,
want 't is niet zeker, maar het kán zijn
dat ze daarboven wat van plan zijn! . . ."

Het geheimzinnige

zegel

GAIL EN NICK BEGREPEN, DAT DIT VOOR DE WOLF NIET VAN BELANG KON ZIJN. HET ZEGEL MOEST EEN ANDERE WAARDE HEBBEN.
5
HIER STAAT DE NAAM VAN DE LAATSTE EIGENAAR, BEN ACHMED, DIE DE TALISMAN IN 1940 ERFDE.
1940? WAAR IS DIE BEN ACHMED, WIE IS HIJ EN WAAROM...?

MENEER BERETTE WIST HIEROP NIET VEEL TE ANTWOORDEN.
IS DAT BELANGRIJKER DAN DE OUDHEIDKUNDIGE WAARDE? MISSCHIEN KAN BEN ACHMED ER MEER OVER VERTELLEN, MAAR IK WEET NIET WAAR JE HEM KUNT VINDEN.

NA NOG EVEN GEPRAAT TE HEBBEN VERLIETEN GAIL EN NICK MENEER BERETTE.
BEN ACHMED WEET ONGETWIJFELD WAAROM DE WOLF DE TALISMAN PROBEERT TE ROVEN. MAAR HOE VINDEN WE HEM?
MIJN OOM KENT VEEL MENSEN IN EGYPTE. MISSCHIEN BEN ACHMED OOK WEL. WE MOETEN ZO GAUW MOGELIJK DOORREIZEN.

JAMMER DAT WE DE BOOT GEMIST HEBBEN DOOR HET OPONTHOUD IN BOULOGNE EN DAT MENEER BERETTE OOK GEEN BOOT VOOR ONS WIST.
6
NICK, KIJK DAAR!...

NICK KEEK EN TROK GAIL TOEN VLUG EEN STEEGJE IN.
ROSA! DAN IS DE WOLF OOK IN DE BUURT.

TOEN ROSA WEG WAS, HOLDEN ZE VLUG NAAR HUN HOTEL. DE PORTIER RIEP NICK.
MENEER BRANDON, TELEFOON VOOR U.
ZOU MENEER BERETTE TOCH EEN BOOT WETEN? BESTEL JIJ EVEN THEE, GAIL? IK KOM ZO.

TOEN NICK NAAR GAIL TERUGLIEP, KEEK HIJ OPGEWEKT.
MENEER BERETTE WEET EEN JACHT, DE ZEEZWALUW, DAT OVER TWEE UUR VERTREKT NAAR ALGIERS.
NOG GAUW EVEN THEEDRINKEN EN DAN GAAN WE.

NICK AARZELDE EVEN.
7
LUISTER, GAIL, HET WORDT GEVAARLIJK. HERINNER JE JE DAT DE WOLF ONS BIJ HET KASTEEL HEEFT BESCHOTEN?
NICK, DURF JE NIET MEER? WIL JE...?

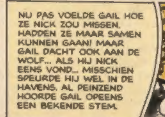

NEE, MAAR VOOR JOU BEN IK BEZORGD. LAAT MIJ DE TALISMAN NAAR JE OOM BRENGEN EN BLIJF JIJ HIER. ALS IK HEM WEGGEBRACHT HEB, KOM IK BIJ JOU TERUG.
NEE, NICK, IK GA MEE, IK BLIJF NIET ALLEEN HIER.

ÉÉN HEEFT MEER KANS OM DE WOLF TE ONTLOPEN DAN TWEE. ALS ZE JOU HIER GEVONDEN HEBBEN, BEN IK AL LANG ONDERWEG; ALS ZE ONTDEKKEN DAT IK DE TALISMAN HEB, LATEN ZE JOU WEL MET RUST.
JA, MAAR TOCH...

BOVENDIEN IS HET HET VEILIGST VOOR DE TALISMAN. HEUS, VOLG MIJN RAAD OP, GAIL.
JE HEBT GELIJK, MAAR IK VIND HET AFSCHUWELIJK!

GAIL BEGREEP DAT NICK GELIJK HAD, MAAR HET KOSTTE HAAR MOEITE HEM ALLEEN TE LATEN GAAN.
8
IK GA STIEKEM DOOR DE ACHTERDEUR. ZO GAUW IK JE OOM DE TALISMAN HEB GEGEVEN, BEL IK JE OP. IK BEN GAUW TERUG; PAS GOED OP JEZELF, GAIL.
DAG, NICK, EN DANK VOOR ALLES! GOEDE REIS.

NICK DRAAIDE ZICH OM EN KORT DAAROP WANDELDE GAIL HET HOTEL UIT NAAR BUITEN.
IK GA WAT RONDWANDELEN. HET IS ZO STIL ZONDER NICK.

NU PAS VOELDE GAIL HOE ZE NICK ZOU MISSEN. HADDEN ZE MAAR SAMEN KUNNEN GAAN! MAAR GAIL DACHT OOK AAN DE WOLF... ALS HIJ NICK EENS VOND... MISSCHIEN SPEURDE HIJ WEL IN DE HAVENS. AL PEINZEND HOORDE GAIL OPEENS EEN BEKENDE STEM.

CAFE
DAT IS ROSA.

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden.

11

In een van de hoeken zaten twee mannen op hun gitaar te spelen; anderen waren aan het zingen en de overigen waren in druk gesprek gewikkeld. Olivier bleef kleintjes en schuchter bij de deur staan. Het duurde niet lang of aller ogen waren op hem gericht. Tenslotte rechtte hij zijn rug en ging naar drie van de kerels toe, die aan het dichtstbijzijnde tafeltje zaten te kaarten.

„Pardon, meneer," zei hij met een beleefde buiging, „is er hier misschien iemand die Engels spreekt?"

De mannen namen Olivier nieuwsgierig op en begonnen te lachen. Olivier bloosde van verlegenheid, maar hij moest er nu eenmaal doorheen. Daarom ging hij op luide toon voort: „Kan ik alstublieft signor Zucconi even te spreken krijgen?"

Als bij toverslag werd het muisstil in het bedompte lokaal. Olivier was zich er diep van bewust dat hij in het middelpunt van de belangstelling stond. Uit het publiek maakte zich een zwaargebouwde figuur met dik, zwart, krullend haar los en baande zich een weg in Oliviers richting. Hij bekeek de jongen van top tot teen.

„Zei jij daar iets over signor Zucconi?" vroeg hij bars. „Ik spreek Engels. Wat is er aan de hand?"

„Ik zou signor Zucconi graag even spreken," zei Olivier weer.

„Zo, zo," hernam de man. „Eigenaardig. . . Het komt niet vaak voor dat hier een Engelse soldaat verschijnt om naar signor Zucconi te vragen, laat staan zo'n piepjong ventje als jij. Wat weet je van signor Zucconi? Vertel eens op."

De vreemdeling zag er dreigend uit, vond Olivier. Opeens zag hij twee andere mannen opstaan, die zich tussen hem en de deur opstelden. Het werd hem enigszins bang te moede. Hij zag de man met het zwarte krulhaar een greep doen naar een indrukwekkend mes dat hij tussen zijn riem droeg.

„Ken je het wachtwoord niet?" snauwde hij Olivier toe.

„O ja, dat is waar ook," antwoordde deze. „Daar had ik helemaal niet bij gedacht. Eh. . . hm. . . de wijn is te rood."

„Aha, dat begint erop te lijken. Bloed is ook rood."

„Wijn is duur, bloed onbetaalbaar," hernam Olivier, opgelucht dat de woorden die hij in Portsmouth in de herberg met de Zeemeermin van buiten had geleerd, op de juiste manier werden beantwoord.

Onmiddellijk trad er in de gespannen atmosfeer enige verlichting in. De grote man nam zijn hand van het mes af en klopte Olivier op de schouder. De overigen gingen zitten en hervatten hun gesprekken.

„Goed zo, soldaatje," zei de man. „Wie het wachtwoord kent, hoort bij onze vrienden. Kom maar mee, dan zal ik je bij de maëstro brengen."

Hij ging Olivier voor door de gelagkamer en vervolgens een gammele trap op. Boven liepen ze een gang door en bleven tenslotte voor een deur staan. Oliviers gids klopte aan.

„Binnen!" riep een zware stem. Even later stonden ze in een rommelige kamer, waar een man met een omvangrijke gestalte en een groot litteken over zijn gezicht aan een lage tafel zat.

Oliviers gids zei iets in het Italiaans en daarna liet de man die de maëstro was genoemd, zijn blikken over de onverwachte gast glijden.

Olivier zag dat de man, ondanks zijn gezetheid, heel kleine en bleke handen had. Hij droeg een paar dikke gouden ringen. In een flits ging het door Olivier heen, dat hij zich niet door het uiterlijk van de maëstro mocht laten afleiden. Per slot van rekening stond hij tegenover een befaamde spion in dienst van zijn vaderland!

„Bent u signor Zucconi, meneer?" vroeg Olivier met een lichte buiging.

„Ja zeker, vriendje, ik ben Zucconi. Neem me maar niet kwalijk dat ik net aan de maaltijd wou beginnen. Wil je misschien een hapje meeëten? Een gebraden haantje, misschien, of anders een stuk heerlijke Siciliaanse kaas?"

Met deze woorden hield signor Zucconi zijn gast een schotel voor, maar deze schudde het hoofd.

„Nee, dank u wel," zei hij, terwijl hij zijn uniformjas losknoopte en de brief voor de dag haalde.

„Deze brief heb ik in Engeland gekregen, meneer. Ik moest hem persoonlijk aan u overhandigen."

Zucconi nam de brief aan en bekeek de envelop met grote belangstelling. „En wie heeft je deze brief gegeven?" vroeg hij.

„Ik heb hem van twee heren in Portsmouth, meneer."

„Juist."

Zucconi scheurde de envelop open en wierp een blik op de inhoud.

„Heel interessant," zei hij. „Werkelijk heel interessant. Goed gedaan, vriendje. Kom, ga er eens even bij zitten en eet een hapje mee."

„Als u er geen bezwaar tegen hebt, meneer, ga ik liever meteen naar mijn schip terug."

„Niks ervan. Je hebt toch zeker geen haast? Ik ben je erg dankbaar en ik wil graag iets terugdoen. Je hebt recht op een flinke beloning. Wat kan ik voor je doen?"

„Nou, meneer, misschien kunt u me wel een dienst bewijzen. Wilt u zo goed zijn een briefje te schrijven aan de commandant van mijn compagnie? Daar zou u dan in kunnen zetten dat ik een geheime opdracht heb vervuld die van het grootste belang is voor de veiligheid van het Engelse leger. Dan ziet hij misschien door de vingers dat ik vanavond aan wal ben gegaan en dat ik de schildwacht heb misleid."

„Heel interessant," zei hij. „Werkelijk heel interessant. Goed gedaan, vriendje."

Terwijl Olivier dit verzoek deed, zag hij tot zijn verwondering een vreemde uitdrukking op het gelaat van signor Zucconi verschijnen. Deze begon op een eigenaardige manier te glimlachen en wendde zich tenslotte tot degene die Olivier naar boven had gebracht.

„Dat is een heel redelijk voorstel, nietwaar, Pietro?" vroeg hij op spottende toon.

„Een heel redelijk voorstel, maëstro," beaamde deze.

Zucconi legde zijn ellebogen op tafel, liet het hoofd op de handen rusten en keek Olivier aan.

„Laten we elkaar goed begrijpen," hernam hij. „Jij vraagt mij, Zucconi, of ik een brief wil schrijven aan een Engelse officier om hem uit te leggen dat je mij een brief hebt gebracht, afkomstig van de Britse regering en met het verzoek of hij je overtreding door de vingers wil zien? Klopt dat?"

„Inderdaad. Ik zou er erg blij mee zijn, meneer, want ik ben bang dat ik anders in ernstige moeilijkheden raak."

„Pietro, hoor je dat?" ging Zucconi voort. „Hij vraagt of ik een brief wil schrijven aan een Engels officier. Ik, Zucconi!"

Hij leunde achterover in zijn stoel en begon te lachen. Pietro volgde dit voorbeeld en weldra klonk er een bulderend gelach door de kamer, onderbroken door de harde vuistslagen van Zucconi op de tafel; tenslotte stroomden de tranen de maëstro over de wangen. Olivier sloeg de beide mannen met de grootste verbazing gade. Op het laatst werd hij woedend.

„Lacht u me alstublieft nou niet uit!" zei hij, met zijn voet op de grond stampend. „Als u even dat briefje schrijft, kan ik weggaan."

Het kostte Zucconi heel wat moeite om tot bedaren te komen. Hij veegde zijn gezicht af met een enorme rode zakdoek en zei toen:

„Neem me niet kwalijk, vriendje. De grap ontgaat je blijkbaar, maar daar kun jij niets aan doen. Weet je dan niet wat er in de brief staat?"

„Natuurlijk niet," antwoordde Olivier.

„U heeft immers wel gezien dat ik de zegels niet verbroken heb? Maar ze hebben me wel verteld dat het lot van een heel regiment ervan afhing."

„Prachtig. Dan hebben ze je precies de waarheid verteld," zei Zucconi. „Luister eens, soldaatje, dan zal ik je uitleggen hoe de vork in de steel zit. Deze brief bevat een afschrift van de bevelen die aan de commandant van jouw regiment zijn gestuurd. Er staat in dat hij twee dagen na de ontvangst van de orders met zijn troepen moet opmarcheren van Syracuse naar Palermo, en niet langs de gewone verkeersweg, maar door de bergen. Welnu, dat zijn informaties die voor mij van het grootste belang zijn."

„Dat begrijp ik niet, meneer," zei Olivier peinzend.

„Nou, dat is toch echt een reuzemop," zei Zucconi hoofdschuddend. „Vind je ook niet, Pietro? Waarom zijn die informaties voor mij van zo'n groot belang? Omdat ik aan het hoofd sta van een troep dappere Sicilianen, die door jouw regering voor bandieten worden uitgemaakt! Jouw kolonel heeft opdracht gekregen door de bergen te trekken. Dat betekent dat hij met zijn regiment een kloof moet passeren, waar mijn zogenaamde bandieten in hinderlaag zullen liggen. Wordt het je nu langzamerhand duidelijk? Op die manier kan ik jullie regiment een vernietigende slag toebrengen. Dat brengt me niet alleen in de gunst bij keizer Napoleon, maar het levert me ook een rijke beloning in baar goud op. Nou?"

Olivier stond een ogenblik sprakeloos.

„Maar ik dacht. . . Ze hebben me verteld. . ." stotterde hij eindelijk, „. . . bent u dan geen spion in dienst van de Engelse regering?"

„Maar soldaatje dan toch! Ze hebben je eenvoudig voor de gek gehouden! Natuurlijk, die beide heren in Portsmouth zijn spionnen. Maar ze staan in dienst van Napoleon! Net als ik!"

Tranen van woede sprongen Olivier in de ogen. Schaamte en vrees streden met zijn kwaadheid om de voorrang. Opeens deed hij een stap terug en greep naar zijn degen.

„Lelijke verraders!" schreeuwde hij.

„Dus jullie hebben mij erin laten lopen, hè? Maar je bent met mij nog niet klaar!"

Zonder te beseffen hoe weinig hij had in te brengen stormde Olivier op Zucconi af.

Deze sprong bliksemsnel overeind, schreeuwde iets in het Italiaans tegen zijn helper en het volgende ogenblik bevond Olivier zich in de vaste greep van de Siciliaan. Hij worstelde en schopte als een razende om zich heen, maar er was geen loskomen aan. Zijn degen werd hem uit de hand gerukt en op de vloer gesmeten. Daarna ging Zucconi weer zitten en keek Olivier aan met een paar nijdige ogen.

„Dat was erg dom van je, vriendje. Wat denk je wel dat je voor een snotaap bent om Zucconi aan te vallen?"

Onderwijl riep Pietro zijn baas iets toe in het Italiaans, daarbij een gebaar makend dat Olivier de adem in de keel deed stokken.

„Nee, Pietro," hernam de bandietenleider, „laat hem nog maar wat in leven blijven. Wie weet, kunnen we hem nog wel eens gebruiken, als gijzelaar bijvoorbeeld. Als hij zich behoorlijk gedraagt, hoeft hij nog niet te sterven. Sluit hem voorlopig maar op in de dakkamer."

„Bene, maëstro," zei Pietro. „Goed, baas."

Hij hield Oliviers gebalde vuisten nog steeds met een van zijn grote handen vast en duwde hem voor zich uit in de richting van de deur. Even wist Olivier zich los te rukken, zodat hij de kans kreeg zijn bewaker naar de keel te vliegen, maar hij kon tegen de bandiet niets beginnen. Al spoedig had Pietro hem weer in zijn macht en duwde hem de gang in.

Toen de deur achter hem dichtviel, hoorde Olivier de aanvoerder der bandieten opnieuw in een bulderend gelach uitbarsten. Terwijl de koude rillingen hem over de rug liepen, werd hij gedwongen een trap te beklimmen. Op de tweede verdieping van de herberg aangekomen werd hij een kamer ingeduwd en de deur werd vervolgens zorgvuldig aan de buitenkant gegrendeld.

Olivier liep onmiddellijk naar het raam toe, opende het en keek naar buiten. Er was geen denken aan dat hij langs deze weg kon ontsnappen. Onder hem strekte zich een kale muur uit, die aan een nauwe, donkere steeg grensde en waaraan geen enkel houvast was te krijgen. Bij het zwakke schijnsel van de maan dat door het venster naar binnen viel, ontdekte hij dat de kamer zo goed als leeg was. Er stond alleen een houten brits en in een van de hoeken lag een stapel lege wijnflessen. Dat was alles. Hij zette zijn schouder tegen de deur, maar er was geen verwrikken aan. Hij zat in de val.

Na enige tijd ging hij op de brits zitten en overdacht de situatie. Slechter kon het niet. De bandietenbende van Zucconi beschikte over de orders aan de kolonel en kon rustig in hinderlaag gaan liggen in de bergen, in afwachting van het ogenblik

Terwijl koude rillingen hem over de rug liepen, werd hij gedwongen een trap te beklimmen.

Van de andere kant kwamen haar twee kerels tegemoet.

dat het regiment door de kloof marcheerde. De troep ging een wisse nederlaag tegemoet en dat was geheel en al de schuld van Olivier. Vaandrig Boscowen had gelijk gehad, Pollie had gelijk gehad, iedereen had gelijk gehad — en hij was de enige die ongelijk had. Wat een verschrikkelijke toestand!

Vóór alles ging het er nu om het regiment te waarschuwen tegen het dreigende gevaar; als hij maar wist hóé! Wederom liep hij naar het raam en keek de steeg in, maar er was geen levende ziel te bekennen.

Plotseling zag hij iemand de hoek om komen. Het was te donker om te onderscheiden of het een man of een vrouw was. Het leek wel een kind. Voor de zoveelste keer betreurde Olivier het dat hij geen woord Italiaans sprak. Hoe hij het moest klaarspelen van zijn gevangenis uit iemand een boodschap te laten overbrengen, was hem een raadsel.

Met spijtige blik leunde Olivier op het kozijn van het venster, totdat hij opeens zijn oren spitste. Nee, dat was toch niet waar? Heel zacht hoorde hij iemand op een fluit spelen. En tot zijn stomme verbazing herkende hij de eerste regels van het liedje van de Kleine Pollie Olivier. . .

Weer tuurde hij ingespannen de steeg in. Hoe was het mogelijk dat een Italiaanse kwajongen dat wijsje kende? De knaap kwam langzaam maar zeker dichterbij en steeds duidelijker drong de melodie van het liedje tot Olivier door. Hij kreeg een fantastisch idee. Zou het onmogelijke zijn gebeurd. . . zou het Pollie zijn?

Heen en weer geslingerd tussen twijfel en hoop, zag Olivier het kleine figuurtje naderen. Hij verkeerde in groot gevaar en had hij niet met Pollie afgesproken dat in geval van nood het liedje hún herkenningsmelodie zou zijn?

Zachtjes begon hij op een gegeven ogenblik, toen het fluitspelertje even zweeg, zelf een regel van het liedje te fluiten. Meteen zag hij het knaapje naar boven kijken en in zijn richting rennen.

„Olivier, wat doe je daar?" klonk het zacht beneden hem.

Het was de stem van Pollie!

„Ik zit opgesloten. Ze hebben me gevangengenomen!"

„Gevangengenomen! Hoe bedoel je? Heb je de brief bezorgd?"

„Ik zal je later alles wel uitleggen," ging Olivier op fluisterende toon voort. „Er is iets verschrikkelijks gebeurd! Je moet me helpen. Vraag nu eerst maar niets meer. Loop zo hard je kunt terug naar de haven. Zorg dat je weer aan boord komt en vertel kapitein Fairlof dat de bandieten van Zucconi in hinderlaag liggen in de bergen. Schiet op, Pollie! Er is geen minuut te verliezen!"

„Waar heb je het over? Wie is Zucconi? En wat doe je daar?"

„Zeur nou niet, Pollie! Het is een zaak van leven en dood! Vertel hem maar dat ik in handen van de bandieten ben gevallen. Ze zitten hier in de herberg. Tegenover de Margarethakerk. Schiet nou op, maak voort, zo hard je kunt."

Pollie keek nog enkele ogenblikken zwijgend naar boven, haalde toen haar schouders op en draaide zich om. Het was Olivier te moede alsof er een zware last van zijn schouders werd genomen. Wat hem ook boven zijn hoofd mocht hangen, het regiment zou in veiligheid zijn. Hij vroeg zich niet eens af hoe Pollie in het donkere steegje verzeild was geraakt, en nog wel in jongenskleren!

Op dit moment kreeg Olivier de schrik van zijn leven. Terwijl hij Pollie nakeek, die al bijna de hoek van de steeg had bereikt, zag hij ineens een van de bandieten buiten te voorschijn komen. Het mes, dat de man in de hand hield, glinsterde in het maanlicht.

„Pollie, pas op!" schreeuwde Olivier zo hard hij kon. „Deze kant op! Kijk uit!"

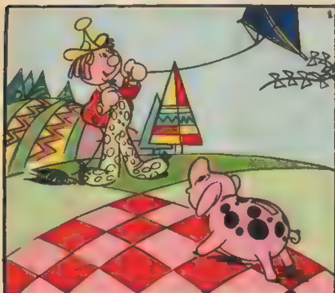
Maar het was al te laat. Weliswaar keerde Pollie zich om, maar van de andere kant kwamen haar twee kerels tegemoet en hoewel ze wanhopige pogingen deed om te ontsnappen, werd ze vrijwel dadelijk gegrepen. Een van de bandieten nam haar op en slingerde haar als een zak zout over zijn schouder.

Wordt vervolgd

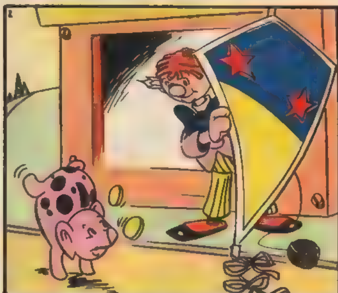

SPELEND

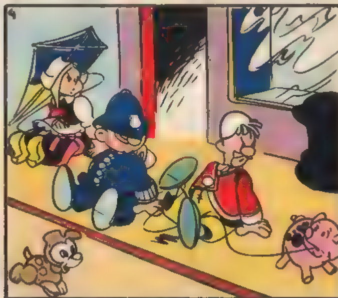
Op een dag ging Spekkie Spaarvarken wandelen. Hij klauterde tegen een heuvel op en ontmoette Willie Stropop, die bezig was een vlieger op te laten. „Zeg, Willie, hoe kom je aan die vlieger!" vroeg Spekkie. „In de speelgoedwinkel gekocht," zei Willie.

Spekkie bedacht zich niet lang. Hij rende naar de speelgoedwinkel en kocht toen de grootste vlieger. „Dat kost je twee koperen muntjes," zei de winkelier. Spekkie Spaarvarken lachte eens, ging op zijn kop staan en schudde de laatste twee koperen muntjes uit zijn rug.

„Nu ga ik fijn vliegeren," zei Spekkie Spaarvarken. Met het vliegertouw in zijn bek rende hij door de straten, maar in zijn opwinding en blijdschap vergat hij om te kijken naar het touw. Zodoende had hij geen flauw vermoeden van wat er allemaal achter zijn rug gebeurde.

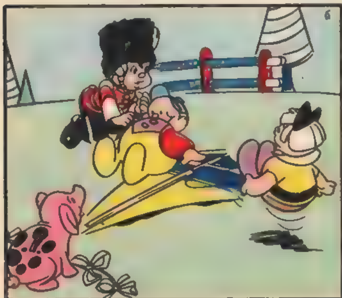

Hij merkte niets, totdat hij achter zich doffe dreunen hoorde en agent Bollewang hoorde roepen: „Halt!" Spekkie Spaarvarken bleef staan, keek achterom en zuchtte toen verslagen: „Ooooo!" Achter hem op de stoep zaten Trientje Klomp, agent Bollewang en meneer Knoopjes. Zij waren erg nijdig.

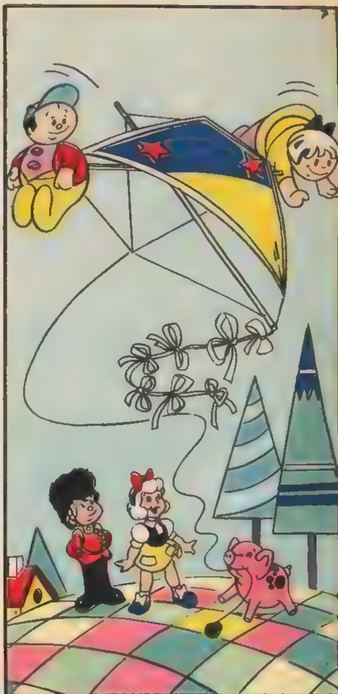
SPEELGOED

Agent Bollewang was woedend. „Dat komt ervan als je niet uitkijkt," mopperde hij tegen Spekkie, die er beteuterd bij stond. Hij wist niet, dat de vlieger zo laag gevlogen had, dat het touw iedereen verstrikt had. Daar kwam Tommie met de tweeling Ballon aan.

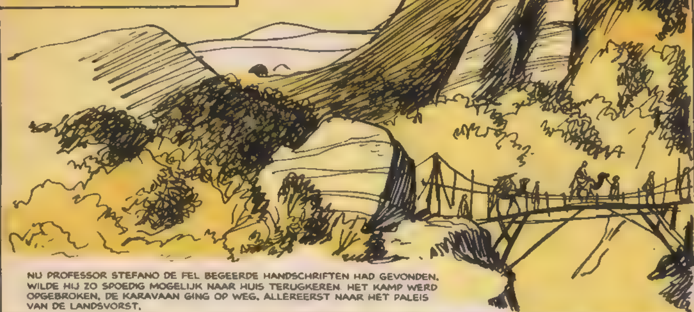

Tommie weet altijd overal raad op en ook nu bedacht hij een goede oplossing. „De tweeling Ballon is dol op vliegen," zei hij. En tot Spekkies verbazing en de vreugde van de Ballonnetjes bond hij de tweeling aan weerskanten van de vlieger stevig vast.

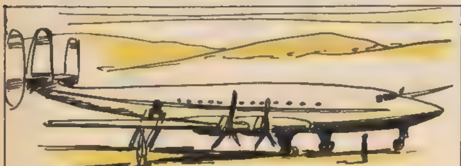
„Nu diep ademhalen," zei Tommie tegen de twee. Even later zweefden zij door de lucht. De vlieger ging natuurlijk mee omhoog en nu had Spekkie Spaarvarken geen last meer met vliegeren. Hij genoot voor tien die dag en de vrolijk zwevende tweeling Ballon niet minder.

Thore maakt een wereldreis

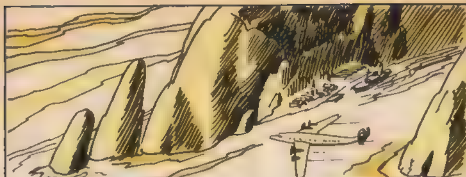

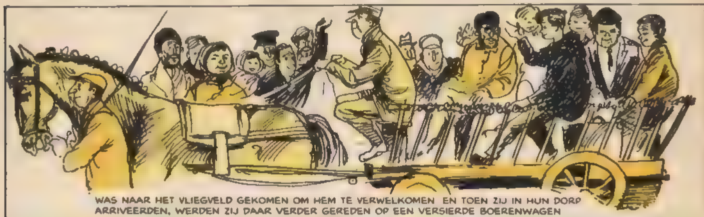

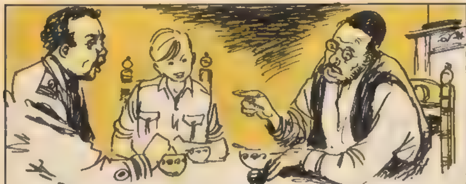

HONDERD UIT OVER ZIJN GROOTVADER, ZIJN VRIENDEN EN ZIJN GEBOORTEDORP, ZODAT DE STUURMAN HET BIJNA HERKENDE, TOEN ZIJ ER EINDELIJK BOVEN VLOGEN.

OP DE LUCHTHAVEN MOESTEN ZIJ NA AANKOMST NOG EVEN GEDULD OEFENEN,

WANT DE PERS WACHTTE OP HEN. DE STUURMAN VERTELDE DUS MAAR ZO VLUG MOGELIJK WAT ZIJ ALLEMAAL BELEEFD HADDEN IN ZO KORTE TIJD.

DAARNA WACHTTE THORE NOG EEN VERRASSING. ZIJN GEHELE SCHOOLKLAS

WAS NAAR HET VLIEGVELD GEKOMEN OM HEM TE VERWELKOMEN EN TOEN ZIJ IN HUN DORP ARRIVEERDEN, WERDEN ZIJ DAAR VERDER GEREDEN OP EEN VERSIERDE BOERENWAGEN

GROOTVADER BEDANKTE DE STUURMAN VOOR DE GOEDE ZORGEN AAN ZIJN KLEINZOON. HIJ BEGREEP WEL DAT THORE DE ZEE NIET VAARWEL WILDE ZEGGEN EN NA ENKELE WEKEN

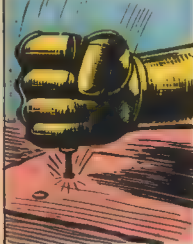

VERTROK DE JONGEN DAN OOK NAAR DE ZEEVAARTSCHOOL
EINDE

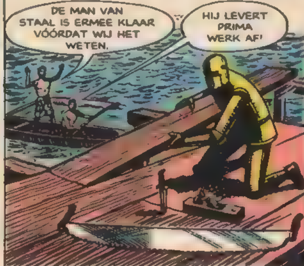
De man van staal

ARCHIE WERKTE ALSOF HIJ DE VERLOREN TIJD WILDE INHALEN.

ZO GAUW DE STEIGER KLAAR IS, KUNNEN WE OP REIS, ARCHIE. WE STAAN ER BETER VOOR DAN IK HAD GEDACHT.

WE HALEN DAGUSTA VAST NOG IN. HET GAAT GOED.

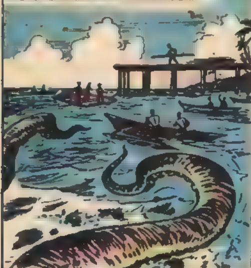

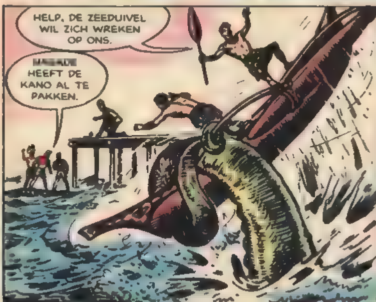

TED WERKTE VLUG MET ZIJN SCHAKELAARS EER ARCHIE HET WATER INDOOK.

Katy knapt het wel op

KATY BEDACHT WOEDEND HOE ZE STEEDS GEDWARSBOOMD WERDEN. EERST DOOR MEVROUW PRIEM, DIE DE KINDEREN HAD WILLEN WEGSTUREN TOEN [redacted] WILDE KOPEN. OPEENS VIEL HET KATY IN DAT CROWLEY MISSCHIEN [redacted] AANGEZET OM DUKE AAN HET SCHRIKKEN TE BRENGEN.

MET VAN WOEDE VERTROKKEN GEZICHT SPRONG KATY IN HET ZADEL.
IK GA NAAR DE STAD. IK WIL ER MEER VAN WETEN. IK ZAL ZE LEREN OM ONS DWARS TE ZITTEN!

MET HET DOOSJE VOETZOEKERS REED KATY NAAR DE STAD
BEWIJZEN KAN IK HET NIET, MAAR IK KOM TOCH WEL ACHTER DE WAARHEID.

INTUSSEN ZAT MEVROUW PRIEM IN HAAR SALON.
DIE KATY JACKSON SCHIJNT AAN DE WEDSTRIJDEN TE WILLEN MEEDOEN. NOU VRAAG IK JE! DIE KINDEREN GROEIEN OP VOOR GALG EN RAD. MAAR HET DUURT NIET LANG MEER OF...

TOEN KATY BIJ HET HUIS VAN MEVROUW PRIEM AFSTAPTE ..
IK ZOU DIE KATY JACKSON WELEENS FLINK DE WAARHEID WILLEN ZEGGEN
WAT U ZEGT, MEVROUW. NEE, DAN UW [redacted] KARELTJE!

METEEN GING DE DEUR OPEN EN KATY STAPTE DE SALON BINNEN
KATY JACKSON, HOE DURF JE HIER TE KOMEN? WAT BETEKENT DAT?
IK BESCHULDIG UW ZOON DAT HIJ MIJN PAARD OPZETTELIJK SCHICHTIG HEEFT GEMAAKT.
BELACHELIJK!

WOEDEND VIEL KATY UIT
KIJKT U ME NIET ZO ONGELOVIG AAN, IK KAN HET [redacted].
KATY WAS ECHTER NIET ZO ZEKER VAN HAAR ZAAK.

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt
met tekeningen van
Frans Lammers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen en een grote schat moet bezitten; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Zij worden ontvoerd en als Chinezen vermomd varen zij de Jangtse op met een schip, waarvan zij de bemanning Nummer Een, Twee en Drie noemen. Zij ontsnappen achter en gaan te voet naar de grot T'ai Pi, waar de schat moet liggen, bewaakt door een oude monnik. Na veel avonturen vinden zij de grot; de oude monnik blijkt oom Theophilus te zijn. Brand dwingt hem te zeggen dat de schat ligt in een grot achter een waterval.*

SLOT

De professor liet oom Theophilus los. Met katachtige bewegingen begon hij langs het steile pad naar de onderkant van de waterval af te dalen. De kluizenaar keurde hem geen blik meer waardig. Hij was op een grote steen gaan zitten en keek strak naar de horizon.

„Eindelijk!" hijgde de professor, terwijl hij omlaagklauterde. Hij hief het hoofd op en loerde naar de onbeweeglijke gedaante boven hem. „Probeer niet weg te lopen, oom! Ik zou je heel spoedig hebben ingehaald."

Toen hij uit het gezicht was verdwenen, fluisterde Marjan:

„We zijn te laat! Hij is nu niet meer tegen te houden."

„Eens zal hij toch te voorschijn komen," zei Peter grimmig. „Hoe dan ook, we mogen zijn spoor niet kwijtraken."

Oom Theophilus zat nog steeds onbeweeglijk voor zich uit te kijken, toen ze het pad naar de afgrond bereikten. Hij scheen ongevoelig te zijn geworden voor wat er verder nog zou gebeuren en hoorde hen niet achter zich langs lopen.

„Moeten we hem niet gaan vertellen, dat hij zich over ons geen zorgen meer behoeft te maken?" vroeg Marjan zacht.

Peter schudde het hoofd.

„Eerst moeten we de professor hebben. De rest volgt dan vanzelf."

De geleerde had de bodem van het ravijn al bereikt. Hij keek met zijn wijdopengesperde groene ogen strak naar de bulderende waterval, deed een stap naar voren en was het volgend ogenblik verdwenen.

Marjan greep haar broer angstig vast.

„Hij zal verdrinken!" fluisterde ze.

„Vast niet," meende Peter. „Hij heeft natuurlijk een spleet gevonden, waardoor hij achter dat watergordijn kan komen. Vergeet niet dat de holte daarachter droog is, op een paar spetters na."

Het meisje knikte begrijpend.

„Wel een prachtplaats om een schat te verbergen, hè, Peter?"

„En of," zei Peter. „Maar geloof maar niet dat hij de edelstenen zo gemakkelijk zal vinden. Ze zullen wel in een koffer zitten opgeborgen of in zakken en die zijn in de loop der jaren al lang onder het zand bedolven geraakt."

Marjan dacht na.

„En nu, Peter? Als de professor de schat heeft gevonden, zal hij ons vast niet laten lopen."

„Hij weet niet eens, dat wij vlak achter hem aan zitten," antwoordde haar broer onverschillig. „Ik maak me meer zorgen

over wat hij met die arme oom Theophilus van plan is."

„Er zit niets anders op dan hulp te gaan halen," meende Marjan. Ze wilde het liefst zo gauw mogelijk uit de buurt van de professor komen. „De inwoners van de streek zullen oom Theophilus vast en zeker tegen zijn achterneef helpen."

„Dacht je dat?" vroeg Peter een beetje schamper. „Zolang hij zo arm is als een rat wel. Maar als we hun hulp inroepen, moeten we hen over de schat vertellen. Als ze kans zien plotseling rijk te worden, telt voor de meeste mensen vriendschap niet meer, Marjan. De man die met ons mee zou gaan om de professor te overvallen, zou zelf de schat proberen buit te maken. Dan waren we nog veel verder van huis. Voor een Chinees moet het niet moeilijk zijn oom Theophilus en ons onopgemerkt te laten verdwijnen." Hij onderbrak zichzelf. „Pas op!" fluisterde hij. „De professor komt terug!"

Aan de voet van de waterval rees de woeste gestalte van de geleerde op. Zijn baardige gezicht was vertrokken van woede en teleurstelling en hij zwaaide woedend met zijn vuisten naar de plaats, waar hij zijn oudoom had achtergelaten. Toen stormde hij het steile pad op, zodat de steenklompen onder zijn voeten weggleden en in het schuim van de waterval verdwenen.

„Gauw!" riep Peter zijn zusje toe. „We moeten oom Theophilus beschermen! Die kerel is nu tot alles in staat!"

Marjan had op haar kamertje een kleine zilveren beker staan, een herinnering aan het feit, dat ze op school tijdens de jaarlijkse sportwedstrijden driemaal achtereen het nummer hardlopen over honderd meter had gewonnen. Maar Peter was de kampioen van de jongensschool en zijn benen waren bovendien een flink stuk langer. Hij was het eerst bij de voor hen uit rennende professor, wierp zich met een Indianenstrijdkreet vooruit en trok zijn benen onder hem weg. De professor gaf een schreeuw en viel plat voorover op de grond.

Meteen zat Marjan boven op hem. Ze was eigenlijk van plan geweest doodgewoon op zijn hoofd plaats te nemen, maar ineens werd ze bang dat ze het dan in elkaar zou drukken. Daarom probeerde ze met heel haar gewicht de schouders van de baardige geleerde tegen de grond te houden. Maar de professor was ontzettend sterk. Zonder veel moeite wierp hij het meisje van zich af en schopte toen Peter meters ver achteruit.

„Jullie zijn dus ontsnapt, hè?" hijgde hij. „Wacht maar, ik krijg jullie nog wel als ik heb afgerekend met die. . . die. . ."

Hij was zo kwaad op oom Theophilus, dat hem geen woord meer over de lippen wilde. Met gebalde vuisten draaide hij zich om en klom verder naar boven.

Toen Peter achterovertuimelde, was Marjan verschrikt naar hem toegelopen. Maar hij krabbelde al weer overeind.

„Mij mankeert niets," zei hij. Hij grinnikte haar bemoedigend toe en pakte haar hand vast. Naast elkaar holden ze achter de professor aan.

Professor Brand had de rand van het ravijn bereikt. Hij scheen geen haast meer te hebben. Dreigend kalm liep hij naar de onbeweeglijke figuur in het lange, gele gewaad op het rotsblok. De zon speelde op de omhooggeslagen kap van zijn pij, die in gouden glans oplichtte. De kluizenaar verroerde zich niet, hoewel hij de langzaam naderende voetstappen achter zich toch duidelijk moest horen en kon weten, wat ze betekenden.

„Waarom is hij er niet vandoor gegaan, nadat de professor in het ravijn was afgedaald?" vroeg Marjan zich angstig af.

„Dat kon hij immers niet," merkte Peter op. „Oom Theophilus loopt niet harder dan een schildpad."

„En waarschijnlijk zou hij het zelf te onwaardig hebben gevonden," bedacht Marjan.

Toen de professor het rotsblok had bereikt, draaide de man in het gele gewaad zich om. Het was oom Theophilus niet. Het kille, wrede gezicht dat uitdrukkingloos in dat van de achteruitdeinzende professor staarde, was dat van Nummer Een.

„Dus dat is de plaats, waar de schat verborgen ligt," zei hij zacht. „Ik heb lang moeten wachten voordat ik hem vond, maar mijn geduld is beloond. Voortdurend werd er gefluisterd dat ergens in China een fortuin aan diamanten en jade moest liggen, maar iedereen zocht het op de verkeerde plaats."

Hij wierp de doodsbleek geworden professor een honende blik toe. „Toen verscheen jij, dwaas die je bent. Je wist het niet, maar de man die je omkocht om de kinderen te ontvoeren, was mijn slaaf Li Wen-fan. Hij dreef zijn verboden handel in opium in opdracht van mij. Van het eerste moment, dat jij hem opdracht gaf de kinderen en de zijden kaart buit te maken, stond ik vlak achter je. Maar dat kon jij niet weten."

Een ijskoude glimlach trok over zijn gezicht.

„Je kent me natuurlijk niet, professor Brand. Toch hebben we lange jaren zaken gedaan. Jij had echter alleen te maken met Li Wen-fan, mijn stroman. De opium die jij destijds verkocht, was afkomstig van mijn papavervelden. Toen jij je uit de zaken terugtrok omdat de grond je te heet onder de voeten werd, betekende dat een aanzienlijke verliespost voor me. Je was een voortreffelijk verkoper, Brand. En je werd heel goed betaald ook. Daarom zei ik tot mezelf: „Brand zal zijn dikke bundels bankbiljetten gaan missen. Eens zal hij naar China terugkeren om opnieuw te trachten fortuin te maken." Daarop heb ik gewacht en ik heb mijn tijd niet verspild. Je kwam inderdaad terug. De opiumhandel was je nog steeds te gevaarlijk. Je was woedend op je oudoom Theophilus, die bewerkt had dat het verbouwen van papavers voor de vervaardiging van opium werd verboden. Daarom wilde je je meester maken van de schat, die hij veertig jaar geleden ergens in het binnenland had verborgen. Je maakte alleen een fout door Li Wen-fan voor de uitvoering van je plannen in te schakelen. Diezelfde dag nog wist ik wat je in China kwam doen."

„Ik wist niet wie je was," zei de professor als in een droom. „Ik dacht dat je een doodgewone bandiet was, die ik kon omkopen, toen ik je op de *Hui* ontmoette."

„Een betreurenswaardige vergissing," zei Nummer Een. „Ik ben de man, die anderen koopt. Zelf ben ik niet te koop. Daar ben ik te rijk voor. Maar ik zal nog

De professor gaf een schreeuw en viel plat op de grond.

rijker worden nu ik de schat heb gevonden."

De professor stiet een schelle lach uit. „De schat? Er is geen schat! Ga zelf maar kijken, dan zul je het zien!"

Nummer Een hief de hand op.

„Probeer me niet te misleiden. Eerst zal ik met jou afrekenen."

„Het zal je slecht bekomen, als je me aanraakt," zei de professor giftig.

„Niemand zal er ooit iets van horen," zei Nummer Een met een glimlach. „Voor de buitenwereld zullen jij en de kinderen alleen maar spoorloos verdwijnen, zoals zovele anderen vóór jullie. De oude kluizenaar, je oom, zal ik sparen. Mijn mannen hebben hem reeds in veiligheid gebracht. Je ziet, dat ik hem menselijker behandel dan jij van plan was."

De professor deed een stap vooruit; zijn gezicht was vertrokken van woede.

„Je durft me niets te doen, bluffer!" zei hij hees.

„We zijn hier in China en de politie is ver weg," antwoordde Nummer Een kalm.

Hij klapte in zijn handen. Twee Chinezen kwamen te voorschijn en grepen de professor vast. Peter en Marjan stonden verstard van schrik toe te zien. Nummer Een had nog met geen enkel woord laten merken dat hij hen had gezien, maar ze wisten dat het nu hun beurt was. Ze wilden weglopen, maar hun voeten waren ineens loodzwaar, als in een angstige droom waaraan ze niet konden ontsnappen.

Nogmaals sloeg de bandiet in de gele kleren de handen in elkaar en weer verschenen twee Chinezen.

Nummer Een draaide zich om en strekte zijn hand uit naar de kinderen.

„Grijp hen!"

Een seconde verroerden de twee mannen zich niet. Toen sloegen ze hun armen om Nummer Een en sleurden hem achteruit. Hij was zo verbijsterd, dat hij zich nauwelijks verzette.

„Wat betekent dat?" beet hij hen toe. „Laat mij los en doe wat ik je opdraag!"

„Ze zullen je niet meer gehoorzamen, schurk," klonk een stem achter hem. Een vijfde Chinees was te voorschijn gekomen. Tot hun verbazing herkenden de kinderen Tsjang, de kok van de jonk waarin ze uit Sjanghai werden ontvoerd.

Tsjang ging vlak voor Nummer Een staan.

„Is dat de man, die je zoon en je broer de dood heeft ingejaagd en ook jou probeerde te vermoorden?" vroeg hij kalm aan een van de Chinezen, die de bandiet vasthielden.

De man knikte.

„Hij is het!" bevestigde hij grimmig.

„De kerel spreekt wartaal!" barstte Nummer Een los

„Ik weet zeker dat hij het is," hernam de Chinees heftig. „Mijn zoon, mijn broer en een van mijn bedienden moesten de opium van zijn velden met sampans naar de *Hui* roeien, als het schip aan de bovenloop van de Grote Rivier voor anker ging. We wisten dat we daarmee de wet overtraden, maar we waren in zijn macht. Doch dat was hem niet voldoende. Hij was bang dat we hem achteraf bij de politie zouden aangeven, en daarom wilde hij ons onschadelijk maken. Hij duwde de ijzeren staven, waaraan we de opium hadden bevestigd, zo snel onder water dat de boot van mijn zoon en mijn broer werd meegesleurd en ze allebei verdronken Ikzelf en mijn knecht ontsnapten op het nippertje aan de dood Maar toen de *Hui* verder voer, beloofde ik mezelf dat hij zijn straf niet zou ontlopen. Daarom ging ik naar de politie en ik had heel wat te vertellen. De politie stuurde me naar u toe, Tsjang, om de man aan te wijzen. Hij is de grootste opiumhandelaar van China. Hoe hij heet, weet ik niet, want hij bedient zich van vele namen. Maar hij is de man die al jaren gezocht wordt, dat weet ik zeker."

„Breng de schurk weg!" beval Tsjang. „En leid de twee kinderen voor me!"

„We zijn verloren," mompelde Peter somber. „Het maakt niet uit in wiens handen we vallen. We kunnen niet weglopen. De kerels zijn veel te goed gewapend "

Hij sloeg zijn arm beschermend om zijn zusje heen; ze liepen langzaam naar Tsjang toe. Een ogenblik vingen ze de verschrikkelijke blik op, die professor Brand hun toewierp voordat zijn bewakers hem met een duw in zijn rug achter Nummer Een aan stuurden.

Marjan keek de kok van de jonk moedig recht in het gezicht.

„Wat bent u van plan?" vroeg ze met een bevend stemmetje.

Tsjang glimlachte.

„Eerst ga ik een stevig maal voor jullie bereiden," antwoordde hij. „Ik denk dat jullie dat hard nodig hebben. En dan gaan we samen terug naar Sjanghai. Mijnheer en mevrouw Dupré zullen dolblij zijn jullie terug te zien."

„Maar hoe zat het nu allemaal in elkaar?" vroeg Peter brandend van nieuwsgierigheid, toen de eerste opwinding over hun veilige terugkeer was geluwd. „Hoe wist Tsjang, waar hij ons en Nummer Een kon vinden?"

„Toen ik hoorde dat jullie niet in het hotel waren aangekomen en dat de professor eveneens was verdwenen, waarschuwde ik onmiddellijk de politie," vertelde mijnheer Dupré. „Daarop werd direct het hele opsporingsapparaat ingeschakeld. Jullie hebben sindsdien geen stap meer gedaan of de politie zat jullie vlak op de hielen."

Marjan keek verontwaardigd.

„Mooi is dat!" zei ze. „We hebben dus al die tijd voor niets in angst gezeten?"

„Niet voor niets," glimlachte mijnheer Dupré. „Van Tsjang, de kok, en de andere Chinees, wiens zoon door de schuld van die zogenaamde Nummer Een was verdronken, wist de politie naar welke kant de professor met jullie was getrokken. Het zou gemakkelijk genoeg geweest zijn jullie te bevrijden. Maar dan was Nummer Een ongetwijfeld ontkomen. En wat misschien nog erger was geweest. . "

„Professor Brand ook," vulde Marjan [redacted]

Mijnheer Dupré knikte.

„Inderdaad. Nadat de professor spoorloos was verdwenen, ontdekten we heel vreemde dingen over zijn verleden. Hij was een jaar of veertig geleden een even berucht opiumsmokkelaar als Nummer Een. De baard was uitsluitend als vermomming bedoeld. Maar de politie kon hem na zoveel jaren niets meer doen. Daarom lieten we hem rustig met jullie optrekken, totdat hij een strafbaar feit zou begaan. En dat deed hij, toen hij jullie in die hut opsloot en de monnik zijn schat probeerde af te persen."

Mevrouw Dupré mengde zich hoofdschuddend in het gesprek.

„Ik was het er helemaal niet mee eens, hoor!" zei ze een beetje boos. „Die mannen dachten alleen maar aan de boeven, die achter slot en grendel moesten worden gezet. Maar ik maakte me behoorlijk zorgen over jullie."

Mijnheer Dupré lachte.

„Jullie liepen echt geen gevaar. Er was steeds iemand vlak bij jullie. Een van de beste vrienden, die je je maar kunt wensen, kinderen."

Zijn stem klonk ineens ernstig. Hij liep naar de deur en opende hem. „Mag ik jullie voorstellen?" vroeg hij. „De heer Tsjang, hoofdinspecteur van de Chinese politie!"

De kok van de jonk trad binnen. Zijn glimlach was even ondoorgrondelijk als ooit.

„Tsjang!" zei Marjan vol verbazing.

De Chinees maakte een buiging.

„Jarenlang heb ik jacht gemaakt op de bandieten," zei hij. „Ik trad zelfs als kok bij hen in dienst om hen te betrappen. Nog meer moeite kostte het me om een behoorlijke maaltijd te leren bereiden. Ik bied mijn verontschuldigingen aan voor de gerechten, die ik jullie elke dag voorzette . "

„Die waren erg lekker!" riep Peter geestdriftig. „Alleen de professor lustte ze niet. Je deed te veel olie in de rijst, zei hij. Maar tenslotte was de professor een even grote schurk als de rest."

Weer boog Tsjang diep.

„Ik ben zeer dankbaar voor je prijzende woorden, jongeman," zei hij. „Maar sta mij desondanks toe de eentonigheid van mijn maaltijden enigszins goed te maken door een geschenk van uitzonderlijke schoonheid De monnik van T'ai Pi bood het me aan en verzocht me het aan jullie door te geven."

Hij opende een doosje. Twee prachtige edelstenen fonkelden in het licht van de laag binnenvallende zon.

„Diamanten," fluisterde Marjan. „Wat mooi!" Ik wist niet dat zo iets moois zo'n ruzie onder de mensen kon veroorzaken!"

Peter keek de politie-inspecteur ademloos van spanning aan

„De schat bestond dus echt?"

„Inderdaad," zei Tsjang. „Oom Theophilus sprak de waarheid Maar de stenen lagen zo diep onder de neergestorte aarde in de grot bedolven, dat professor Brand ze over het hoofd zag. Wij hebben ze later gevonden. Deze diamanten zijn voor jullie. Bewaar ze goed; ze zijn te klein om de mensen tegen elkaar op te zetten, maar groot genoeg om ervoor te zorgen dat jullie nooit even arm zullen worden als de ongelukkige mannen, die hun diensten aan de opiumsmokkelaars verkopen om niet van honger om te komen. . ."

„Ik neem aan dat oom Theophilus voor de rest van de stenen een goede bestemming heeft gevonden," merkte mijnheer Dupré op

„U kunt gerust zijn," zei Tsjang. „Ze zullen worden verkocht en de opbrengst zal dienen voor de bestrijding van het leed, dat door de opiumhandel is veroorzaakt Maar nooit zal China vergeten, wat twee Europese kinderen voor het land hebben gedaan!"

EINDE

„Is dat de man, die je zoon en je broer de dood heeft ingejaagd?"

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

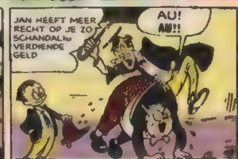

De rode slang

Mark Leyland, de regeringscommissaris in Lalu, was bezorgd en uit zijn humeur. Hij had een lang, verward verhaal aangehoord van een uitgeputte halfwassen jongen van de Samburustam, die zei dat hij Chris heette. Chris had negentig kilometer gelopen door een gevaarlijke streek om hem te komen vertellen dat er iets afschuwelijks was gebeurd.

Uit het verhaal van de jongen viel op te maken dat professor Dean in het oerwoud was gestorven aan een plotseling opgekomen ziekte, en ter plaatse was begraven door zijn bedienden John, Josef en Chris zelf. De twee anderen waren verdwenen — hoe en waarheen, wist hij niet — zodat er voor Chris niets anders opzat dan het slechte nieuws aan de dichtstbijzijnde ambtenaar te gaan melden. Maar omdat de jongen haast niet kon praten van angst en vermoeidheid, begreep Leyland niet precies hoe de vork in de steel zat. Voor zover hij eruit wijs kon worden, overdacht hij de zaak. Een lelijk geval — als het waar was

De toestand was helaas zo, dat het gezag van de regering aan de overkant van de Bruine Rivier niet altijd kon worden uitgeoefend; de streek was woest en de bevolking nog woester. De commissaris wist niet wat hij moest doen. In elk geval moest er allereerst iemand op uit om het sterfgeval te onderzoeken en de bezittingen van de professor op te halen; maar behalve hijzelf en een jonge assistent was er geen enkele Europeaan in de buurt. Zijn eerste assistent maakte een rondreis door het gebied en het hoofd van de politie was met verlof.

Leyland stak een pijp op. Tom Bradhurst, de jongste assistent, was pas een maand op de post. Leyland mocht hem wel, al had Tom een beetje de neiging om te veel zijn eigen gang te gaan en het beter te willen weten dan zijn chefs. De jongen scheen stalen zenuwen te hebben — dat was óók wat waard als je met de lastige Wawerustam moest omgaan. Hij was in Afrika geboren, sprak de taal van de streek vloeiend en was goed op de hoogte van de zeden en gebruiken der inheemse bevolking. Leyland liet hem bij zich komen.

„Ga zitten en luister goed," zei hij ernstig en zakelijk. „Ik heb een moeilijk en misschien gevaarlijk karweitje voor je."

Tom glunderde. Dat lag hem wel!

Tegen de middag vertrok hij in een kleine vrachtauto, beladen met kampeeruitrusting. Naast hem zat korporaal Kidogo, een grote donkere Afrikaan, en achterin, op de bagage, zaten twee agenten en Jugu, de oppasser van Tom Het was een uitje waar zij zich, ondanks de droevige aanleiding, op verheugden. De assistent-commissaris had een zware revolver opzij en voor in de auto stond een licht geweer. Hij hoopte dat hij geen wapens nodig zou hebben, maar je kon nooit weten.

Onderweg dacht Tom over het geval na. Professor Dean was gestorven in Sonda, een Wawerudorp aan de overkant van de rivier De Waweru bezaten grote kudden vee. Hun opperhoofd, Suni, was vroeger op school geweest en sprak heel goed Engels, als hij wilde. Maar zoals gewoonlijk zou de medicijnman de grootste macht wel hebben. Volgens het verhaal van Chris — die er met geen stok toe te krijgen was geweest om mee te gaan — waren zij door de Waweru vriendelijk ontvangen en hadden toen hun kamp opgeslagen aan een zijtak van de Bruine Rivier. Professor Dean had een paar dagen de omgeving verkend, met zijn chauffeur John. Zij hadden hun pakkisten gevuld met allerlei vondsten, onder andere een slang, die de professor had gevangen door zijn kop tegen de grond te drukken met een gevorkte tak. Hij was erg blij met zijn vangst en zei dat het een zeer zeldzame slang was. Volgens Chris was hij ruim een meter lang geweest en bloedrood. John sloot hem op in een houten kist in de tent van de professor.

De volgende avond had de professor gezegd dat hij zich ziek voelde Hij dacht dat het malaria was. Eten wou hij niet, maar hij dronk erg veel thee, nam medicijnen in en ging vroeg naar bed. Een poosje na middernacht had John de andere jongens wakker gemaakt en gezegd dat hij erg ziek was. Hij schreeuwde en sloeg om zich heen. Later viel hij in een diepe slaap; de jongens dachten dat hij beter werd, maar de volgende ochtend kwam John hun vertellen dat de professor dood was. Ze waren erg bang en John huilde. Toen was Bubombo, de broer van het opperhoofd, komen zeggen dat zij onmiddellijk de pro-

Tom stelde zich voor en gaf het opperhoofd een stoel.

fessor moesten begraven en zelf weggaan, anders zou er groot ongeluk over het dorp komen. Dat hadden ze dus gedaan.

Later was er iemand komen zeggen dat zij bij het opperhoofd moesten komen om een rapport te halen dat hij voor de commissaris in Lalu had geschreven. John en Josef gingen er samen heen en Chris moest hun spullen vast inpakken. Na een poosje kwam iemand hem vragen waar zijn kameraden bleven, want het opperhoofd wachtte op hen. Toen was Chris zo bang geworden dat hij dadelijk op de vlucht was gegaan en door het oerwoud naar Lalu was gelopen.

Hij dacht dat zijn vrienden vermoord waren, anders hadden ze nu allang terug moeten zijn.

Toen ze bij de plek kwamen waar de professor zijn kamp had opgeslagen, zagen ze een kleine vrachtauto staan en een tent van groen zeildoek. Tom stapte uit — zijn benen waren stijf geworden — en liep erheen. Geen mens te zien.

Jugu zette gauw thee en Tom stuurde een boodschapper naar het dorp. De anderen sloegen hun kamp op.

In de tent zette Jugu een veldbed, een tafel en een paar stoelen. Uit de richting van het dorp naderde langzaam een groep mannen: het opperhoofd met enkele van zijn raadslieden. Suni had een smerig grijs pak aan, schoenen van ongelooid leer aan zijn blote voeten en een ouderwetse, kapotte zonnehelm op. De anderen droegen inheemse kleding. Tom stelde zich voor en gaf het opperhoofd een stoel. De raadslieden gingen op de grond zitten.

Suni was een raadsel. Hij was pas veertig, maar zag er uit als een oude man. Met zijn klein, gerimpeld gezicht en scherpe roodbruine ogen leek hij op een aap. Verlegen was hij allerminst, hij behandelde de assistent-commissaris als zijn gelijke. Zijn broer Bubombo zat bij de anderen op de grond.

Tom luisterde naar de herhaling van het verhaal van Chris.

„Waarom hebt u dat niet aan de commissaris gerapporteerd?" vroeg hij. „U kunt schrijven."

Dat was het opperhoofd ook van plan geweest, maar toen John en Josef verdwenen waren, had hij niemand anders durven sturen. „Het pad in het bos is gevaarlijk," zei hij. „Met een wagen, ja, maar te voet. . . nee!"

„Wat denkt u dat er met John en Josef is gebeurd?"

„Weggelopen, natuurlijk. Ze zullen nu wel thuis zijn."

„En waar is de bagage van professor Dean gebleven?"

„Die heb ik naar een veilige plek laten brengen."

Tom wachtte even en vroeg toen ineens: „Waar is professor Dean aan gestorven?"

„Slangebeet waarschijnlijk," zei Suni rustig. „Dat denkt Mengo, onze dokter. De professor had een zeldzame slang gevangen, die in een kist in zijn tent zat. Toen Mengo kwam kijken, was hij er niet meer. De slang moet de professor hebben gebeten en toen zijn ontsnapt."

„Kon Mengo zien dat de professor aan een slangebeet gestorven was?" Het opperhoofd haalde zijn magere schouders op.

„De Rode Slang is zeldzaam, de werking van zijn gif is onbekend. Voor ons is de slang heilig. Als wij er een zagen, zouden we hem geen kwaad doen en hij ons dus ook niet. Ik heb nog nooit gehoord dat er iemand gebeten is. Als er een Rode Slang in een van onze hutten kwam, zouden wij ons vereerd voelen en er zelf uitgaan. Mengo weet van die dingen meer af dan ik. Maar hij is er niet, hij is het bos in om met de geesten te spreken. Dat doet hij vaak."

„We zullen het voor vandaag hierbij laten," zei Tom. „Als ik morgen de bagage van de professor krijg, spreken wij elkaar nader."

De mannen gingen terug naar hun dorp. Tom vertrouwde de zaak niet. Als het opperhoofd er niet meer van wist, dan zijn broer wel.

Jugu maakte een smakelijke maaltijd klaar. Na het eten bleef Tom nog een poosje voor zijn tent zitten. Daar vond Mengo hem, toen hij zich kwam melden. Hij had zijn medicijnmannenkostuum niet aan, maar alleen een deken en sandalen. Hij stelde zich beleefd voor. Hij was zo mager dat hij bijna verhongerd leek, met scherpe gelaatstrekken en een koele, sluwe oogopslag.

Mengo groette hem en hurkte bij het vuur. Hij nam een snuifje uit een hoorn die om zijn hals hing. Eerst vertelde hij een lang, verward verhaal. Toen zei hij ineens:

„Ik kan u de schuilplaats van John en Josef wijzen. Ik weet waar ze zijn. Op een geheime plek in het bos."

„Dood of levend?" vroeg Tom, op een toon of het hem weinig kon schelen.

„Wie weet?" antwoordde de tovenaar rustig. „Zij hebben hun meester vermoord en zijn bezittingen gestolen. Toen zijn ze gevlucht Maar er is hun iets overkomen; ze zijn ver weg, op een plek, die zo geheim is dat alleen ik er mag komen, en ik ga er niet vaak heen, omdat ik bang ben de geesten te ontstemmen. Wij zullen er samen heen gaan, bij maanlicht. Wat u daar zult zien, zal u bewijzen dat ik de waarheid spreek. Gaat u mee?"

Tom moest vlug een besluit nemen. Als hij midden in de nacht het donkere oerwoud inging, kon de man hem weleens in een hinderlaag lokken — maar om achter de waarheid te komen moest je iets wagen. Uitgedost in zijn volle pracht van schedels en veren, dierevellen en klauwen zou Mengo er misschien gevaarlijk uit zien, maar zoals hij nu was niet; en de nieuwbakken assistent-commissaris liet zich niet bang maken. De regering moest nu eenmaal weten wat er met John en Josef was gebeurd.

Mengo zei rustig: „Ga nu met mij mee. Alléén — want de geesten staan niet toe dat oningewijde zwarte mannen hun geheimen leren kennen."

Het avontuur lokte Tom. Hij riep korporaal Kidogo en zei dat hij bij het vuur op hem moest wachten. De korporaal gehoorzaamde, maar je kon aan zijn gezicht zien dat hij het er niet mee eens was. Hij keek Mengo onderzoekend aan; wie weet, over welke tovermachten die man beschikte?

Tom nam geen geweer mee, dat zou hem op de smalle paden gehinderd hebben, maar wel zijn zwaar pistool. Zij staken de zijrivier over en sloegen een pad in. Een man, die in de schaduw stond, volgde hen. Het was Bubombo

„Ik dacht dat wij met zijn tweeën zouden gaan," zei Tom nijdig Bubombo antwoordde: „Ik ben Mengo's helper — ik ben ook medicijnman en ik ken de geheimen. Is de blanke man bang?"

„Ja," antwoordde Tom kortaf. „Bang dat ik bedrogen word." Hij wees voor zich uit. „Loop voorop en draai je niet om."

Mengo vond met gemak zijn weg langs nauwelijks zichtbare bospaden. De maan stond hoog en helder en het oerwoud was niet zo ondoordringbaar als Tom had gedacht, maar hij wist dat het roekeloos was om er met een paar onbekende mannen midden in de nacht op uit te gaan.

Het pad slingerde nu tussen hoge, met stenen bezaaide heuveltjes door. Tom hoorde een kleine waterval ruisen. De anderen gingen opzij en hij stond aan de rand van een afgrond. Bij het licht van de maan zag hij een merkwaardige kuil in de rotsen, van twintig meter lang en minstens vijf meter diep. Een beekje stroomde bij de rand en verdween — waarschijnlijk in een onderaardse bedding. Op het eerste gezicht leken de gladde, steile wanden van de kloof onbeklimbaar voor mens of dier.

„Hier woont de Rode Slang," zei Mengo plechtig en hij strekte zijn magere arm uit.

Tom dacht dat hij verbleekte beenderen zag. Hij deed een stap naar voren om beter te kunnen zien en merkte niet, dat Bubombo achter hem was geslopen. Dat kwam hem duur te staan. Hij kreeg een harde duw in zijn rug en moest springen om niet te vallen. Met een schok kwam hij op de zandige grond terecht. Op hetzelfde ogenblik trok hij zijn pistool, maar de mannen waren achteruit geweken en hij kon ze niets doen.

Er klonk een gemeen lachje van Bubombo en de stem van Mengo zei: „Wat u zoekt is hier, blanke man. Ik heb mijn belofte gehouden."

Tom hoorde het onheilspellende gegrom

...en eensklaps kwam de aanval: de kop schoot pijlsnel naar voren.

van een leeuw. Tegelijkertijd begreep hij wat er gebeurd was; de door de natuur gevormde valkuil was de verblijfplaats van een gevaarlijke leeuw. De Waweru hadden het gewaagd om te proberen een ambtenaar te vermoorden. Zij moesten er wel heel zeker van zijn dat hij nooit tegen hen zou kunnen getuigen! Met zijn wapen in de hand keek hij scherp om zich heen. De bodem van de kuil was bezaaid met grote en kleine stenen, waar het water tussendoor sijpelde. Van dorst hoefde hij hier niet om te komen — maar de leeuw was er ook nog. Na het eerste gegrom had hij niets meer gehoord. Het dier hield zich zeker schuil achter de grote rotsblokken aan het andere eind

Met gespitste oren liep Tom een eindje de kloof in. Wat lag daar? Kleren, nat en verfomfaaid, een paar kaki shorts en hemden. Zou dat alles zijn wat er van John en Josef was overgebleven? Dan stond hij er ook niet goed voor!

Behoedzaam liep hij langs de wand van de kloof. Ze hadden hem erin geduwd op het laagste punt, verderop waren de gladde wanden tweemaal zo hoog, zeer steil en naar binnen gebogen. Kleine spleten en gaten waren begroeid met varens — er was niets bij dat zijn gewicht zou kunnen dragen. Maar hoe kwam die leeuw er dan uit!

Zijn voet raakte een glimmend voorwerp, dat op de grond lag. Het was een goedkoop dolkmes, met gedroogd bloed erop. Een van de jongens had dus zijn leven verdedigd. Daarom bleef de leeuw zeker op enige afstand. Hij was ernstig gewond, kon niet ontsnappen en had geen zin in een nieuw gevecht. Maar Tom wist, dat die voorzichtigheid niet lang kon duren; vroeg of laat zou de leeuw hem aanvallen. En dan had hij niet veel aan zijn pistool, want daarmee kon hij zich alleen van dichtbij verdedigen.

Op een platte steen bij het water lag iets donkers, het leek wel een rol touw. Toen Tom dichterbij kwam, zag hij dat het een slang was — minstens twee meter lang en zo dik als een bezemsteel. Bij het maanlicht kon hij de kleur niet goed zien, maar die zou wel rood zijn. „Hier woont de Rode Slang!" had Mengo triomfantelijk gezegd. Het leek Tom familie van de cobra's. Als het dier dezelfde gewoonten had als de zwarte mamba, kon het hem onverwachts aanvallen

De slang had hem gezien, hij rolde zich steviger op en keek hem met zijn koude ogen aan. Tom was doodsbenauwd voor grote gifslangen Hij liep terug en ging op een rotsblok zitten nadenken. Hij moest een of ander plan maken — anders kwam hij er nooit uit. Hij zat hier gevangen, met als gezelschap een gifslang en een leeuw. De leeuw was misschien te zwaar gewond

om hem aan te vallen, maar als de slang in actie kwam en ineens vlak bij hem opdook, had hij niet veel kans om het er levend af te brengen. De slang was bliksemsnel en waarschijnlijk de gevaarlijkste van zijn twee vijanden. Die moest hij dus eerst buiten gevecht stellen — en daar was de nacht het best voor geschikt, omdat slangen pas opleven in de zonnewarmte. Hij geloofde niet, dat hij het dier bij het zwakke licht met een kogel zou kunnen raken; hij moest er dus iets anders op vinden.

Hij trok zijn zwaar, gekeperd kampeerhemd uit en wikkelde het stijf om zijn linkerarm. Als hij eraan dacht wat hem nu te doen stond, werd hij duizelig. Maar het moest gebeuren; uitstel maakte de zaak niet beter.

Hij naderde de slang behoedzaam, met de ingepakte arm en zijn pistool voor zich uit. Zijn knieën bibberden en op zijn voorhoofd parelde zweet. Zo iets afschuwelijks had hij nog nooit gedaan. De kop van de slang verhief zich langzaam, hoog van de grond; het dier siste dreigend. Tom liep er voetje voor voetje heen. Toen hij op minder dan een meter afstand was, zag hij de bek van de slang opengaan. De giftanden in de bovenkaak waren duidelijk te zien, gereed om toe te bijten. Langzaam stak hij de ingepakte arm voor zich uit en eensklaps kwam de aanval: de kop schoot pijlsnel naar voren en naar beneden en. . . *tsjop*! de holle giftanden beten zich vast in het zware keper van zijn hemd. Zo bleef het reptiel een ogenblik hangen, totdat Tom het zo hard hij kon met het zware pistool achter op zijn nek sloeg. De slang viel kronkelend op de grond, waar de hak van een laars zijn kop vermorzelde. Over zijn hele lijf trillend wendde Tom zich van het toneel van de strijd af. Hij had gewonnen! Op enige afstand ging hij zitten en wiste zijn natte gezicht af. . .

De leeuw gromde nu onheilspellend, maar Tom kon hem niet zien. Hij bleef stil zitten. Als hij de kans kreeg om te schieten, moest hij niet missen. De leeuw was even bang voor hem als hij voor de leeuw. Ontsnappen kon het dier niet, het moest dus aanvallen en in die omstandigheden leek de uitslag niet onzeker. . .

Even later liet de leeuw zich zien: een indrukwekkende schaduw tegen de achtergrond van rotsen. Nu vertoonde hij zich in het maanlicht, een grote leeuw, die met zijn staart zwiepte. Zijn borst had onregelmatige donkere vlekken; dat was geronnen bloed, dacht Tom. Hij was in zijn borst of zijn hals gestoken, zwaar gewond en zeker verzwakt door bloedverlies. Het dier was meelijwekkend mager, vel over been. Als Tom zich doodstil hield, viel hij misschien niet aan.

Behalve olifanten had de leeuw nog nooit een schepsel gezien dat niet bang voor hem was. Hij brulde weer. De staart ging recht omhoog — nu zou het niet lang meer duren of. . .

De spanning werd verbroken door een geweerschot, dat tegen de wanden van de kloof weerkaatste. De leeuw sprong hoog op en viel op zijn kop neer, terwijl hij tanden en klauwen in de grond sloeg. Korporaal Kidogo, die het beste schot van zijn leven had gelost, schoot nóg eens. De leeuw strekte zich uit, huiverde even en bleef toen stil liggen.

Met behulp van zijn gordel en zijn geweerriem hielp de korporaal Tom uit de kuil. Toen vertelde hij in 't kort wat er gebeurd was.

Nadat Tom met de twee Waweru was vertrokken, had de korporaal zijn orders niet opgevolgd, maar was hem tegen het bevel in gevolgd in het oerwoud. Hij vertrouwde de medicijnman voor geen zier, hij vond het gedrag van Tom erg onvoorzichtig en hij besloot te onderzoeken wat de expeditie te betekenen had. Maar hij was in het bos verdwaald en had lang moeten zoeken voordat hij de weg terugvond; op datzelfde ogenblik kwamen de samenzweerders terug. De korporaal had hen prompt gevangengenomen, en opheldering geëist: wáár was de assistent-commissaris? Mengo wist te ontsnappen, maar toen Bubombo dat ook probeerde, greep de korporaal hem stevig vast. En omdat Bubombo eigenlijk een lafaard was, had hij bekend en alle schuld op de medicijnman geschoven.

De Rode Slang was voor de leden van de Wawerustam een heilig dier. Het dier bewoonde de kloof in het bos en werd gevoed door Mengo, die — naar hij zei — de geheime taal van de slangegod kende. Als de slang enig kwaad overkwam, zou de stam te gronde gaan. Toen professor Dean een andere rode slang ving, ontstond er bij de stam grote consternatie, want zij dachten dat de tweede slang even machtig en heilig was als de eerste. Mengo maakte plannen om het exemplaar van de professor te stelen. Maar toen hij dat wilde doen, was de slang al ontsnapt na de professor te hebben gebeten — met het bekende droevige gevolg. De Waweru begrepen wel, dat zij ter verantwoording geroepen zouden worden, en besloten dus de zaak geheim te houden door de bedienden te vermoorden en de bezittingen van de professor te verbergen, totdat zij er zich veilig van konden ontdoen. Als de zaak dan ooit onderzocht werd, kon niet meer bewezen worden dat de Waweru er iets mee te maken hadden gehad.

Een week tevoren had de medicijnman ontdekt dat een oude, verhongerde leeuw in de slangenkuil was gevallen of gesprongen en er niet meer uit kon. In plaats van het dier af te maken besloot hij het voor zijn eigen misdadige doeleinden te gebruiken. Hij liet John en Josef in de kuil werpen en had Chris hetzelfde lot toebedacht, maar die was nog bijtijds gevlucht.

Tom was blij, dat hij er zelf zo goed afgekomen was. Hij was niet trots op de rol die hij had gespeeld, want alleen de tegenwoordigheid van geest en het initiatief van de korporaal hadden hem van een vreselijk einde gered.

Kidogo werd voor zijn moedig gedrag bevorderd tot sergeant, maar het enige dat Tom kreeg was een schrobbering van de commissaris wegens onverstandig en roekeloos optreden. . . hetgeen voor iemand die de regering vertegenwoordigde niet te pas kwam. Het was een goede les geweest.

WIE PUZZELT ER MEE?

WOORDENPUZZEL

Achter elk woord van het rijtje dat hieronder staat, moet je een woord invullen dat precies het tegenovergestelde betekent (bijvoorbeeld *vlug* en *langzaam*). Het tweede woord heeft evenveel letters als er puntjes staan. Van de ingevulde woorden neem je de tweede letter; als je de goede woorden hebt ingevuld kun je van hun tweede letter weer twee woorden maken, die ook elkaars tegengestelde zijn.

Spreken	**Breed** ....
Wel	**Lang** ....
Lawaai	**Nat** .....
Zwak	**Zwart** ...
Dichtbij ...	**Hoog** ....
	Dag .....
	Dom ....

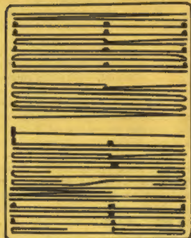
DIERENZOEKPUZZEL

In deze figuur moet je negen namen van zoogdieren invullen; vijf van links naar rechts en vier van boven naar beneden. Alle klinkers staan al op hun plaats, zodat je daaraan al een heel houvast hebt.

GROEIEND WOORD

Je begint met de letter H en dan ga je er viermaal een letter achter zetten. Telkens als je een letter toevoegt, moet je een nieuw woord krijgen. Eerst een uitroep van verrassing; dan een gedeelte van een huis; daarna een graanstengel en tenslotte een gezelschapsspel.

WAT STAAT HIER?

Het geheimschrift op dit plaatje is niet zo moeilijk als het wel lijkt. Eigenlijk is het niet eens geheimschrift, want je kunt het zonder moeite en zonder gepuzzel lezen. Je moet alleen het blad een kwartslag naar links draaien en de pagina een beetje schuin voor je ogen houden, zodat je er vlak overheen kijkt. Je ziet dan dat er staat

Geheimschrift voor iedereen.

SJORS geeft voetballes

DOELVERDEDIGING

Achtste les

Lage ballen

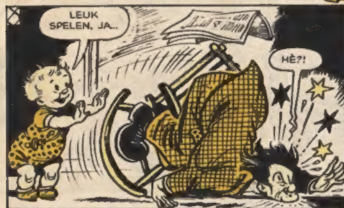
COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.